

Передмова

Здавна чесна наша Критика  
Написує - і зовсім  
Справедливо - що моштина  
Лині в пожок вітрама вим,

Що ж писателі цесні локити  
Питання ми дають нас,  
Що молодики свабільні  
На естетику пишуть,  
Що писателі цесні локити  
Питання раз враз курут,

Що ~~ж~~ історію преславу  
Рубку рет заверили в Кут,  
Що бубальнішину преславу  
В думках, драммах не погут,

Що, гачит, ~~ж~~ Корнеліа потета  
~~ж~~ мене не має і досі в нас  
Крім Корнеліа Установича,  
Але і то ми бою наз.

Жу, отон сеї голос Критики  
Великі ~~ж~~ страх патристичної,  
А критик ~~ж~~ писателі та преслави  
Тяж "гервоних шапки" критики  
Скризь не естетичної -

~~ж~~ Киним дрешті слово двоє <sup>знаєших, що</sup> ~~ж~~  
Жак бим шчо надрукував,  
А в них час буві охота, то  
Може б дехто се і штаб -

Дие не брау мене шонукало  
Сіти і написати шчо -  
Шчоє таке, шчоє сериє шонукало,  
А жа огеї цоуриком милоє.

іє  
р  
а  
с

Но шчоб Конге предмет вратіу був  
З руської історіі,  
А шчоб Кляма у німні шум Дніпра ва був  
З істем просторіі, -

Шчоб Князь ту більш було, німн је  
В драмах Усташовича,  
З шчоб Кондзі говорив лише  
Патріотичні словеса, -

Шчоб про люд і про нитве јеро  
В примитках ми шашинать,  
Жа Але Конге, він та јуриј зато  
Јак најбільше ошкато.

Але предмету шукајучи  
До ивсш, передраб  
Ја ве јіі, і не јкаучи  
Ошкто мні јаткаб,

Ти јмј делон бојачись, шчоб Русь  
Емос мј не прославив,  
Мов ману нечувану јакусь  
В голову мні шустив:

Але Крутилось і шумно мши,  
Мов вітрак ми в голові,  
Кондзі Князь здравсь, мов мокра мши  
Або наче шчир в муці.

Довго-довго мучивь ја, јаким  
На шчасивуш думку внав:  
"Шчо, гадру, бадритись з одним?  
А јак де вих в мисову вклав?"

- Гриво! Крушнуча душа мјај,  
Ти одим м сва не вјати,  
Зачинај самислого Киндра,  
З шчо, јрајеш, ве шкати!